

[Poul Schlüter.]

som hr. Per Hækkerup mente nu ville komme i den norske politik. Men jeg vil gerne sige, at det referat, hr. Per Hækkerup gav af den norske regeringserklæring, som er afgivet i dag, var ikke korrekt. For det heder jo i den norske regeringserklæring, at man vil tage skridt med sigte på at søge at oprette gensidige diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Så vidt jeg kan læse erklæringen, er den overordentlig forbeholden, den giver ikke vidnesbyrd om, at man skal forvente en ændring i den norske holdning inden for den allernærmeste fremtid, og jeg anser det for utænkeligt, at den norske regering skulle foretage en ændring i den norske politik uden konsultation med andre lande, derunder Danmark.

Nu er det jo så længe siden, hr. Per Hækkerup har været minister, og det er så kort tid, hans norske kolleger har været det, og jeg må forstå, at kontakten mellem hr. Per Hækkerup og hans norske socialdemokratiske kolleger ikke har været særlig snæver i denne sag, for den norske regeringserklæring er altså uhyre forbeholden, hvad jeg godt kan forstå. Men det er til gengæld hr. Per Hækkerups dagsorden ikke. Den siger, at det vil fremme udsigterne til en politisk løsning af Indokinakonflikten, hvis vi foretager en anerkendelse. Er det nu ikke at tage munden lidt fuld? Er det ikke for prætentivt, at det danske folketing skulle tro, at det ville påvirke mulighederne for en løsning af hele Indokinakonflikten, om vi vedtog en sådan dagsorden? Jeg tror ikke, denne beskrivelse har det ringeste på sig.

Men så er der altså intet tidsmæssigt forbehold i dagsordenen. Hr. Per Hækkerups dagsorden siger, at man opfordrer regeringen til at optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Færdig. Slut. Ja men det vil jo sige med det samme. Hr. Per Hækkerups tale kan ikke lægges til grund, det er alene dagsordenen, som gælder, når den er vedtaget.

Derfor må jeg sige, at hr. Per Hækkerups dagsorden kan ikke få tilslutning fra det konservative folkeparti. Vi kan ikke stemme for, at Danmark uden videre, straks og uden forhandling med andre lande, skulle optage diplomatiske forbindelser med Nordvietnam.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne på mit partis vegne takke udenrigsministeren for den redegørelse, vi fik til formiddag. Den var jo koncentreret om 3 hovedpunkter — som man nødvendigvis må gøre det, hvis der skal komme et indhold ud af en relativt kortvarig debat — nemlig den europæiske politik, situationen i Mellemøsten og situationen i Østasien og ind imellem nogle meget relevante sikkerhedspolitiske betragtninger. Det gav ministeren lejlighed til på en række punkter at motivere de synspunkter, der er regeringens, med et klart billede af de overvejelser, der ligger til grund for den udenrigspolitiske beslutningsproces.

Det er væsentligt, at disse ting bliver sagt. Der er ikke så forfærdelig mange måder, på hvilke et land kan tilkendegive sit udenrigspolitiske standpunkt. Vi har de diplomatiske noter og mundtlige tilkendegivelser over for diplomater, vi har en stillingtagen i de internationale råd og organisationer som De Forenede Nationer og NATO, Europarådet osv., og vi har de ansvarlige ministres udtalelser i en given situation på møder, i pressen, i radioen, i fjernsynet, men vi har først og fremmest de alt for sjældne udenrigspolitiske debatter her i tinget. Det er jo nu engang regeringen og folketinget, der fastlægger landets udenrigspolitik.

Jeg kunne derfor tænke mig, og jeg vil henstille det til præsidiets og udvalget for forretningsordenens overvejelse, at man søgte at finde udveje for i højere grad, end tilfældet er under den hidtidige forretningsorden, at vi kunne have mere kortfattede udenrigspolitiske meningsudvekslinger her i tinget. Der er jo ingen grund til, fordi et emne kommer op, bliver aktuelt og sættes under debat, at vi afholder en hel dags forhandling. Der burde være mulighed for, som det f. eks. sker i det engelske parlament, at et spørgsmål rejses, og at der sker en ganske kort stillingtagen til det fra partiernes og de interesseredes side, således at man derefter har markeret et standpunkt. Det ville utvivlsomt give betydelig mere liv over den udenrigspolitiske debat, også af hensyn til offentligheden, der jo viser disse emner en stadig voksende interesse. Jeg tror også, det er denne mangel på egentlig udenrigspolitisk debat, der bevirker, at man så ofte i udlan-